

Govor prvog potpredsednika Vlade Srbije i ministra spoljnih poslova Ivice Dačića na današnjoj sednici Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija posvećenoj radu UNMIK-a za period od 16. aprila do 15. jula 2015. godine:

„Poštovana gospođo Predsedniče,
Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,
Dame i gospodo,

Čast mi je i ovom prilikom obratiti se ovom uvaženom telu povodom razmatranja izveštaja generalnog sekretara UN-a o radu misije Ujedinjenih nacija na Kosovu i Metohiji u periodu od 16. aprila do 15. jula 2015. Koristim ovu priliku da se zahvalim cenjenim članicama Saveta bezbednosti na pažnji koju kontinuirano posvećujete pitanju Kosova i Metohije, koje je za Republiku Srbiju od prioriternog značaja.

Republika Srbija nastoji da svojim proaktivnim angažmanom i kompromisnim pristupom doprinese trajnom miru, stabilnosti i prosperitetu regiona Zapadnog Balkana. Evidentno je da je u regionu postignut suštinski napredak na planu izgradnje mira i demokratizacije. Postignuti su izuzetni rezultati i na jačanju regionalne saradnje i u procesu evropskih integracija, čemu Republika Srbija daje važan doprinos. Ipak, neophodno je da sve zemlje regiona, kao i relevantni međunarodni akteri, ulože dodatne napore kako bi se stabilnost očuvala i nastavila dalje unapređivati, imajući u vidu njenu krhkost i izazove sa kojima se suočavamo.

Izuzetno važnu ulogu u tom kontekstu ima i misija UN-a na Kosovu i Metohiji, te ću i ovom prilikom ponoviti da je statusno neutralno prisustvo UNMIK-a u nesmanjenom obimu od suštinskog značaja za stabilnost i stvaranje uslova koji treba da vode u pravcu trajnog i održivog rešenja za pitanje Kosova i Metohije, na osnovama rezolucije Saveta bezbednosti 1244 (1999). Stoga ponavljam da se snažno protivimo bilo kakvom smanjenju misije i redukciji njenih aktivnosti. Srbija izuzetno ceni angažovanje UNMIK-a u pravcu stvaranja osnovnih pretpostavki za miran suživot etničkih zajednica u Pokrajini i bezbednost i poštovanje osnovnih ljudskih i građanskih prava svih njenih stanovnika. Shodno tome, očekujemo da UNMIK nastavi sa sprovođenjem svog mandata u skladu sa rezolucijom SB UN 1244 (1999), posebno u oblastima od značaja za opstanak i normalan i dostojanstven život Srba i pripadnika drugih nealbanskih zajednica.

Cenimo doprinos drugih međunarodnih organizacija čije misije, pod okriljem UN-a predstavljaju sastavni deo međunarodnog civilnog i bezbednosnog prisustva u našoj južnoj pokrajini, poput

KFOR-a, EULEKS-a i OMIK-a.

Imajući u vidu da u svojstvu specijalnog predstavnika genseka UN-a i šefa UNMIK-a poslednji put učestvuje na sednici SB posvećenoj radu UNMIK-a, posebnu zahvalnost izražavam gospodinu Faridu Zarifu na naporima ulozenim u implementaciji mandata UNMIK-a i koordinaciji međunarodnog prisustva, uprkos konstantnim izazovima. Ispred Vlade Republike Srbije i u svoje lično ime, koristim priliku da mu poželim puno uspeha u njegovoj novoj misiji.

Gospodo Predsedniče,

Vlada Republike Srbije je u praksi potvrdila da je u potpunosti posvećena dijalogu koji se vodi uz posredovanje EU. Očekujemo da će njegov nastavak učvrstiti osnove za implementaciju već postignutih dogovora. Srbija dosledno ispunjava sve svoje obaveze proistekle iz do sada dogovorenog u sklopu Prvog sporazuma o principima koji regulišu normalizaciju odnosa, parafiranog u Briselu, aprila 2013. godine. Drago mi je što je i u ovom Izveštaju formiranje Zajednice srpskih opština izdvojeno među ključna pitanja u kontekstu implementacije Briselskog sporazuma, kao i da je, kao istorijska, prepoznata poseta premijera Srbije Aleksandra Vučića Albaniji, kao još jedan od jasnih pokazatelja naše posvećenosti i aktivnog angažmana na promociji stabilnosti i procesa evrointegracija regiona u celini.

Nastavak briselskog dijaloga na visokom političkom nivou pruža neophodni politički zamajac iznalaženju obostrano prihvatljivih odgovora na pitanja koja opterećuju život stanovnika Pokrajine i onemogućavaju realizaciju njihovih osnovnih prava. Srbija je dijalogu sa Prištinom pristupila sa istinskom željom da se pronađu rešenja koja će omogućiti normalizaciju života svih stanovnika Pokrajine, u sklopu šireg procesa integracije regiona u Evropsku uniju. U tom kontekstu, realizuje se i učešće Srba u političkom životu na Kosovu.

U daljem dijalogu sa Prištinom, pored već pomenutog formiranja Zajednice srpskih opštine, za Republiku Srbiju ključna ostaju pitanja povratka interno raseljenih lica, položaj Srpske pravoslavne crkve, kao i imovinska pitanja.

Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,

Kako redovno ističem na sednicama Saveta bezbednosti o radu UNMIK-a, Republika Srbija se, sa puno uvažavanja i poštovanja odnosi prema rezoluciji Saveta bezbednosti UN 1244 (1999).

U više navrata sam ilustrovao konstruktivnost Vlade Republike Srbije po pitanju učešća privremenih institucija samouprave na Kosovu i Metohiji u radu regionalnih foruma, bez prejudiciranja statusa. Međutim, suočavamo se sa zahtevima i nastojanjima Prištine da se uključi u rad međunarodnih organizacija izvan konteksta Dogovora o regionalnom predstavljanju i saradnji, koji za Republiku Srbiju nisu prihvatljivi. Poslednji takvi primeri su nastojanja Kosova u pravcu članstva u Unesko i Interpolu.

Kosovo, kao teritorija koja je, shodno važećoj i obavezujućoj rezoluciji SB UN 1244 (1999), pod upravom Ujedinjenih nacija, nije i ne može se smatrati državom kao subjektom međunarodnog prava i ne može se samim tim kvalifikovati ni za prijem u organizacije poput ovih. U tom smislu

bi svako drugačije postavljanje prema razmatranju pitanja članstva Kosova u ovim organizacijama predstavljalo ignorisanje, odnosno povredu pravnih pravila nastalih pod okriljem UN-a radi očuvanja međunarodnog mira i bezbednosti. Ako i kada dođe vreme, pitanja ovog tipa treba da budu predmet dijaloga između Begrada i Prištine.

Gospodo Predsedniče,

Vlada Republike Srbije pridaje poseban značaj iznalaženju rešenja za interno raseljena lica sa prostora Kosova i Metohije. Stvaranje uslova za njihov održivi povratak jedan je od ključnih segmenata procesa pomirenja. Sa žaljenjem moram da i ovaj put konstatujem da, ni šesnaest godina nakon okončanja konflikta, uprkos dugogodišnjem prisustvu međunarodne zajednice, na Kosovu ne postoje uslovi za nesmetani i održivi povratak interno raseljenih, što se konstatuje i u redovnim izveštajima generalnog sekretara Ujedinjenih nacija o radu UNMIK-a kao i u izveštajima UNHCR-a.

Ilustracije radi, a kako bi se na pravi način shvatilo kolike su još uvek prepreke za povratak raseljenih lica na Kosovo, želim da podsetim na podatke prema kojima se, u svetu, posle okončanja sukoba u proseku 25% izbeglica i raseljenih lica vrati u svoj domove. Prema statistikama, minimum je 12%, a najviši procenat dostiže i preko 50%. Od preko 220.000 lica koja su napustila Kosovo od 1999. godine, u proteklih šesnaest godina održiv povratak je ostvarilo samo njih 1,9%, a u Srbiji je i dalje raseljeno oko 204.000 lica. Prema tome, procenat održivog povratka je u konkretnom slučaju ispod svih svetskih standarda i proseka. I najnoviji Izveštaj UNMIK-a potvrđuje kontinuitet opadajućeg trenda povratka, a Srbija se i dalje nalazi na vrhu lestvice u Evropi po broju interno raseljenih lica u dugotrajnom raseljenu.

Neophodni uslovi za povratak uključuju i odgovarajuće bezbednosne garancije, slobodu kretanja, postojanje efikasnog mehanizma restitucije imovinskih i drugih pripadajućih prava, zaštitu od diskriminacije, garantovani pristup institucijama sistema, dokumentima i pravdi, kao i podršku ekonomskom osamostaljivanju povratnika. Neophodno je i sprečavanje opstrukcije povratka, uz poštovanje principa odgovornosti međunarodnih i lokalnih aktera angažovanih u procesu.

Zato apelujem na UN i druge predstavnike međunarodne administracije na Kosovu da pomognu da se prevaziđu problemi koji otežavaju povratak interno raseljenih i doprinose teškom položaju povratnika koji su izloženi i konstantnim bezbednosnim incidentima, koji uključuju i napade na povratnike i njihovu imovinu. Ovo je dodatno podstaknuto atmosferom nekažnjivosti za zločine izvršene nad Srbima. Ovakva atmosfera odraz je činjenice da nema nijednog pravosnažno osuđenog izvršioca ubistva za više od 1000 Srba koji su ubijeni od 1999. godine.

Najveći broj napada u izveštajnom periodu bio je usmeren na imovinu povratnika i same povratnike u mestima Klina, Peć, Goraždevac, a meta napada su bili i verski objekti. Pronađena je i eksplozivna naprava u blizini manastira Svete trojice u Mušutištu, opština Suva Reka, a incident se desio neposredno pred posetu stotinak interno raseljenih Srba, koji su imali nameru da obeleže praznik na ruševinama ovog manastira.

O etnički motivisanim incidentima i dalje ne postoji odgovarajuća evidencija, a ni adekvatno

postupanje nadležnih tela privremenih institucija samouprave. Ovo je još jedan od pokazatelja koliko se još truda i volje mora uložiti kako bi se ozbiljno i iskreno započelo sa radom na samom pomirenju i obezbedio adekvatan pristup ovom problemu. U tom smislu, nisu dovoljna obećanja, već su neophodni i konkretni rezultati kako bi se poslala jasna poruka onima koji opstruiraju opstanak i povratak Srba na Kosovo da takve aktivnosti, koje nanose štetu procesu pomirenja, neće biti tolerisane, a Srbima i drugim nealbancima da mogu slobodno i bez straha da se vrate i ostvaruju svoja ljudska prava i slobode.

Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,

Kao i prilikom mog prošlog obraćanja ovom uvaženom telu, sa zabrinutošću upozoravam da se skrnavljenje srpskih manastira nastavlja, što je još jedan od načina zastrašivanja preostalog pravoslavnog življa u Pokrajini. Poslednji takav primer je napad na pravoslavnu crkvu Svete Petke u povratničkom selu Drsnik.

Jedna od odlika srpske baštine na Kosovu i Metohiji jeste njena povezanost sa živom istorijom. Njeno postojanje potvrda je vekovnog prisustva srpskog naroda na Kosovu i Metohiji. I ovom prilikom bih ukazao na drastičan raskorak između deklarativnog zalaganja i stvarnog postupanja Prištine po pitanju zaštite srpskog kulturnog nasleđa. Primeri iz prakse to najbolje potvrđuju. Od juna 1999. godine do danas, 236 crkava, manastira i drugih objekata u vlasništvu Srpske pravoslavne crkve, kao i kulturno-istorijskih spomenika, bili su mete napada. Od njih čak 61 ima status spomenika kulture, a 18 su od izuzetnog značaja za državu Srbiju. Spomenuo bih samo neka od njih - Crkvu Bogorodice Odigitrije iz 1315. godine, Crkvu svetog Nikole iz 1331. godine, Crkvu svetog Spasa iz 1348. godine, te manastir i isposnicu sv. Petra Koriškog sa početka 13.veka. Na prostoru Kosova i Metohije uništena su 174 verska objekta, 33 kulturno-istorijska spomenika, pokradeno je više od 10.000 ikona, crkveno-umetničkih i bogoslužbenih predmeta. Uništeno je ili oštećeno 5.261 nadgrobni spomenik na 256 srpskih pravoslavnih grobalja, a na više od 50 njih ne postoji nijedan čitav spomenik. O ovome je svojevremeno svedočio i bivši gensek UN-a Kofi Anan, rekavši da je „namerno ciljanje verskih objekata, kao što su crkve, groblja i manastiri, sramotno i nedopustivo". Napadi na srpsku baštinu su u tom smislu napadi na identitet Srba i imaju direktan uticaj na njihov osećaj prihvaćenosti u lokalnoj sredini. Sve ovo je deo procesa menjanja istorijskih činjenica u cilju marginalizacije i eliminisanja Srba i Srbije iz istorije Kosova i Metohije.

O tome svedoči i predlog Zakona o kulturnom nasleđu koji je u procesu usvajanja u kosovskom parlamentu, a kojim se negira privatno vlasništvo Srpske pravoslavne crkve nad manastirima i crkvama na Kosovu i Metohiji i navodi da je ova, kao i sva ostala baština na teritoriji Kosova i Metohije, kulturna baština u vlasništvu "države Kosovo".

Složićete se sa mnom da bi neko ko pretenduje na članstvo u UNESCO-u morao, ne samo rečima već i delima, potvrditi privrženost i posvećenost ciljevima i principima Ustava UNESCO-a, s kojima su nesumnjivo nespojivi namerno, sistematsko, vandalsko uništavanje kulturnih i istorijskih spomenika svojih sugrađana kako bi se uklonili tragovi vekovnog postojanja jednog naroda na nekom prostoru, kao i nekažnjavanje počilaca ovakvih varvarskih akata nedostojnih 21. veka. U prilogu moga Istupanja su slike uništene srpske kulturne baštine.

Osuđujemo svako sknavljenje verskih objekata bilo koje vere. Međutim, gospođo Predsedniče, sknavljenje i uništavanje kulturne i verske baštine na Bliskom istoku od strane ISIL-a nailazi na oštru osudu svuda u svetu kao akt terorizma, dok oni koji sknave i uništavaju srpsku kulturnu baštinu na Kosovu i Metohija traže članstvo u UNESCO-u uz tapšanje po leđima kao gest nagrade.

To je apsolutno neprihvatljivo za Republiku Srbiju. Na kraju krajeva, rezolucija Saveta bezbednosti 1244 (1999) je i dalje jedini važeći pravni okvir koji reguliše pitanje Kosova i Metohije. Da to nije tako, gospođo Predsedniče, zašto bismo sazivali sastanke ovog uvaženog tela?

Ukoliko raseljeni Srbi ne mogu slobodno i bezbedno da posete verske objekte i dostojno obeleže religijske praznike, dovodi se u pitanje iskrenost ohrabrivanja i poziva kosovskih institucija da se raseljeni Srbe vrate, ali i postojanja kapaciteta da se omoguće bezbednost i sigurnost svima na Kosovu, posebno na lokalnom nivou.

Gospođo Predsedniče,

Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,

Stvaranje uslova da srpsko i drugo nealbansko stanovništvo uživa osnovna ljudska prava, bez diskriminacije, svakako bi doprinelo poboljšanju opšte atmosfere za povratak interno raseljenih.

I ovom prilikom, izražavamo žaljenje zbog zatvaranja, bez konsultacija sa Republikom Srbijom, prisustva Kancelarije visokog komesara UN-a za ljudska prava u Prištini. Navedeno se pravda finansijskim razlozima, iako situacija na Kosovu po pitanju ljudskih prava takvu odluku ničim ne opravdava.

Gospođo Predsedniče,

Republika Srbija, kao jedan od kosponzora rezolucije Saveta bezbednosti 2178 (2014), preduzima sve raspoložive mere na planu suzbijanja finansiranja i organizovanja terorizma i sve masovnijeg fenomena regrutovanja stranih boraca koji se pridružuju oružanim terorističkim organizacijama na Bliskom Istoku, poput Islamske države. Očekujemo da međunarodne misije na Kosovu i tamošnje Privremene institucije samouprave, u okviru svojih nadležnosti, daju svoj doprinos ovoj borbi od globalnog značaja.

Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,

U kontekstu prioritetne važnosti rešavanja imovinskih pitanja na Kosovu i Metohiji za Vladu Republike Srbije, želeo bih da skrenem pažnju na procese privatizacije koje sprovodi Kosovska agencija za privatizaciju. Sam UNMIK je svojevremino izneo ocenu da je reč o procesu koji je u suprotnosti sa rezolucijom Saveta bezbednosti 1244 (1999), s obzirom da ova agencija nije osnovana na bazi zakona koji na Kosovu važe u skladu sa ovom rezolucijom.

Evidentna je tendencija privatizacije javnih i društvenih preduzeća u sredinama sa većinskim srpskim stanovništvom, te se može zaključiti da je osnovni motiv ovih privatizacija, čija je etnička konotacija jasno vidljiva, uništavanje ekonomskih resursa upravo u srpskim sredinama,

što je nespojivo sa demokratskim tekovinama i evropskim standardima.

Uveren sam da smo svi svesni značaja poštovanja vlasničkih prava, bilo da se radi o privatnoj ili državnoj imovini. Obustavljanje prodaje i likvidacije privrednih subjekata koji su najznačajniji za privredni razvoj Srba na Kosovu je među ključnim kriterijumima za stvaranje uslova za održiv povratak. U tom smislu, neophodno je obezbediti da sve aktivnosti vezane za privatizaciju na Kosovu i Metohiji budu vraćene u važeće pravne okvire.

Izuzetno smo zabrinuti i povodom Nacrta zakona o Agenciji za upoređivanje i verifikaciju imovine koji se nalazi u skupštinskoj proceduri na Kosovu, a kojim se direktno krši Tehnički sporazum o katastru iz 2011. godine. Naime, njime se stvaraju uslovi za legalizaciju protivzakonito oduzete imovine Srba, čime bi se nanela ogromna i nepopravljiva šteta srpskoj zajednici u Pokrajini. Upravo imajući to u vidu, zatražili smo da se obustavi procedura usvajanja navedenog Zakona i da se započne sa sprovođenjem Tehničkog sporazuma o katastru, koji predviđa formiranje tela sastavljenog od predstavnika Beograda, Prištine i EU, koje će vršiti upoređivanje katastarske dokumentacije.

Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,

Aktuelna situacija u Pokrajini predstavlja potvrdu naše ocene o neispunjenosti uslova za prenos nadležnosti u oblasti vladavine prava na Privremene institucije samouprave u Pokrajini. Činjenica da su te nadležnosti poverene EULEKS-u ne umanjuje ovlašćenja i odgovornost specijalnog predstavnika generalnog sekretara UN-a.

Očekujem da će EULEKS, u okviru svog mandata, nastaviti da ispunjava svoje izvršne nadležnosti u oblasti vladavine prava, imajući u vidu realnu procenu situacije na Kosovu u ovoj oblasti.

Srbija je u više navrata ukazivala na neophodnost kontinuiranog nadzora i određivanja objektivnih kriterijuma za ocenu rada pokrajinskih institucija od strane za to zaduženih misija koje pod okriljem UN-a deluju na Kosovu i Metohiji. Evropska komisija je u svom Izveštaju o napretku Kosova u 2014. godini, konstatovala da još puno toga ostaje da se uradi na planu funkcionisanja i odgovornosti sudstva na KiM. Takođe i u rezoluciji Evropskog parlamenta o integraciji Kosova iz marta 2015. godine, ističe se snažno zabrinutost povodom nezavisnosti, odgovornosti, nepristrasnosti i efikasnosti sudija i tužilaca i celokupnog funkcionisanja sektora vladavine prava. U ovoj rezoluciji se navodi i da implementacija zakonodavstva u domenu zaštite etničkih manjina i njihovih kulturnih prava ostaje izazov na Kosovu i Metohiji i da su potrebni "ozbiljni naponi u pravcu izmene zakonodavstva kako bi se unele odredbe o pravima etničkih manjina sa ciljem da se spreči njihova direktna ili indirektna diskriminacija".

Ne mogu da se u ovoj prilici ne složim i sa ocenama iznetim u Izveštaju pred nama o ozbiljnoj zabrinutosti u pogledu kapaciteta kosovskog pravosuđa da se nosi sa društveno osetljivim slučajevima. Više je nego ilustrativan primer slučaja u vezi sa vlasništvom nad posedom unutar i oko manastira Visoki Dečani koji se u izveštaju pominje u tom kontekstu. Ovo je istovremeno još jedna potvrda odnosa privremenih institucija samouprave na Kosovu prema srpskoj kulturnoj i hrišćanskoj baštini koja je do sada nebrojeno puta bila meta orkestriranih, vandalskih napada,

uništavanja, rušenja, paljenja, skrnavljenja, bez odgovarajućeg sudskog procesuiranja počinilaca ovih gnusnih akata nedostojnih Evrope 21. veka. Sada su na delu nešto drugačije i perfidnije metode ali je cilj isti. Izbrisati tragove vekovnog postojanja Srba i Srbije na prostoru Kosova i Metohije. Novu metodologiju delovanja odslikava pomenuti sudski proces u vezi sa imovinom manastira Dečani, bisera ne samo srpske, već i evropske i svetske kulturne baštine, koji je, zajedno sa Gračanicom, Bogorodicom Ljeviškom i Pećkom patrijaršijom, stavljen na Unesko listu svetske baštine u opasnosti. Odluka Žalbenog veća Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova, sa kojom se nisu složile međunarodne sudije u sastavu sudskog veća, o poništenju presude u korist manastira Dečani, koju je 2012. godine donelo mešovito sudsko veće kojim je predsedavao sudija Euleksa, udar je na bratstvo manastira Dečani s obzirom da je reč o poljoprivrednom zemljištu od ključnog značaja za samoodrživost manastira i njegovu bezbednost.

Imajući sve ovo u vidu, sa zabrinutošću smo primili informaciju da EULEKS vrši pripreme za predaju privremenim institucijama samouprave, odnosno lokalnom pravosuđu, predmeta i prateće dokumentacije o slučajevima u kojima su postupali tužioci i sudije EULEKS-a. Reč je o oko 500 slučajeva, od kojih se oko 300 njih odnosi na ratne zločine, od čega je 270 nasleđeno od UNMIK-a. Vlada Republike Srbije izražava zabrinutost zbog namere da se slučajevi ratnih zločina na teritoriji Kosova prebace u nadležnost lokalnog pravosuđa, budući da navedeni postupci spadaju u isključivu nadležnost EULEKS-a čak i posle izmene propisa privremenih institucija u Prištini koji se odnose na mandat misije EU za vladavinu prava u Pokrajini. Naime, propisano je da tužioci EULEKS-a nastavljaju postupanje u predmetima u kojima su doneli odluku o pokretanju istrage pre 15. aprila 2014. godine, kao i u predmetima koji su dodeljeni tužiocima EULEKS-a pre ovog datuma, gde spadaju i slučajevi ratnih zločina koje je EULEKS preuzeo od UNMIK pravosuđa. Ukoliko EULEKS sprovede postupak predaje predmeta institucijama u Prištini, a posebno osetljivih predmeta istraga ratnih zločina počinjenih na teritoriji Kosova, posledice bi bile nesagledive po procesuiranje ratnih zločina počinjenih od strane OVK nad Srbima, nealbancima i Albancima označenim kao „srpskim saradnicima” tokom oružanih sukoba 1998-1999. godine.

Budući da se očekuje skoro formiranje Specijalnog suda za ratne zločine počinjene na teritoriji Kosova i Metohije od strane OVK, a koji se formira upravo zbog činjenice da lokalno pravosuđe na Kosovu nije u stanju da sprovodi postupke protiv počinilaca ratnih zločina iz redova OVK, ukazujemo da ustupanje predmeta ratnih zločina od strane EULEKS-a lokalnom pravosuđu nije u skladu sa aktivnostima međunarodne zajednice ka formiranju Specijalnog suda. Ukoliko bi se navedeni predmeti prosledili lokalnom pravosuđu, opravdane su sumnje da će mnogi materijalni dokazi i svedoci biti uklonjeni ili zastrašeni što bi znatno otežalo rad budućeg Specijalnog suda za ratne zločine. Ne treba zanemariti ni politički motivisana hapšenja i dugotrajne sudske postupke, te dvostruke aršine lokalnog pravosuđa. Kao primer svega ovoga, a o kojem sam već govorio na prethodnim sednicama SB UN-a, navodim slučaj Olivera Ivanovića, lidera Građanske inicijative „Srbija, demokratija, pravda”, koji je priveden krajem januara 2014. godine i do danas je u pritvoru uprkos garancijama i apelima Vlade Srbije da mu se dozvoli odbrana sa slobode. Oliver Ivanović već daniima štrajkuje glađu u nastojanju da se izbori za ovo pravo.

Gospođo Predsedniče,
Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,

Srbija je posvećena procesu pomirenja i u tom kontekstu ključno je rasvetljavanje sudbine nestalih lica. Na ovom planu naši ekspertski i stručni timovi ostvaruju saradnju sa UNMIK-om i EULEKS-om i sa nadležnim organima na Kosovu.

Proces međusobnog pomirenja ne može biti potpun bez sudskog procesuiranja bivših pripadnika OVK, osumnjičenih za ratne i zločine protiv čovečnosti, progon Srba, Roma i drugih nealbanaca, ali i njihovih političkih protivnika među kosovskim Albancima. Poseban značaj pridajemo procesuiranju slučajeva na osnovu nalaza Specijalne istražne jedinice EU o nehumanom tretmanu ljudi i ilegalnoj trgovini ljudskim organima na Kosovu.

Gospodo Predsedniče,
Uvaženi članovi Saveta bezbednosti,

Na kraju, želeo bih da još jednom ponovim uverenje da se do trajnog i održivog rešenja za pitanje Kosova i Metohije može doći jedino kroz dijalog, uz uvažavanje legitimnih interesa celokupnog stanovništva na Kosovu i Metohiji, na osnovama rezolucije Saveta bezbednosti 1244 (1999), na čemu predano i posvećeno radimo. U nastojanju da se postigne takvo rešenje neophodno je ostvariti i proces međusobnog pomirenja. Tome će svakako doprineti usvajanje evropskih standarda i vrednosti na putu regiona ka članstvu u Evropskoj uniji. Očekujemo da Evropska unija nastavi da olakšava naš dijalog sa Prištinom, a Vlada Republike Srbije će, sa svoje strane, bez sumnje, nastaviti da se aktivno angažuje na primeni briselskih dogovora, u interesu mira, stabilnosti i ekonomskog razvoja regiona.

Hvala na pažnji."